

Starši na obisku

Najprej bi se v imenu staršev rada zahvalila organizatorjem pionirske brigade Franc Bukovec za prijazno povabilo k našim brigadirjem v Žužemberk. Vsak od nas si posamič ne bi upal motiti dela in življenja v brigadi, tako pa, povabljeni, smo radi prišli.

Avtobus, poln staršev, so brigadirji veselo pričakali, nam razkazali svoje naselje, razstavili slik in nas povabili na skupen razgovor.

Mladi vodje brigade so odkrito spregovorili o dobrih in slabih straneh akcije. Tudi svojih težav nam niso prikrivali. Slišali smo, da med brigadirji prihaja do raznih medsebojnih trenj, do netovarištva, nedelavnosti, da imajo včasih težave s prehrano, da so imeli nekaj obolenj, no, »sicer pa, saj bodo brigadirji vse sami povedali,« smo sklenili ta pogovor.

Brigadirji so res povedali, a meni, ki že dvajset let poučujem v šoli otroke iste starosti, kot so bili naši brigadirji, se težave sploh niso zdele huđe, ali vsaj prav nič nenavadne.

Medsebojna trenja in netovarištvo je treba pričakovati, saj imamo s tem tudi v šoli vsakodnevno bitko; utrujenost po štirinurnem delu ni prav nič škodljiva, kar pa se hrane tiče — če je kdo od brigadirjev, ki je doma vaje predvsem fruteka, čokolina in medolina, pojedel v brigadi malo več fižola, to sploh ni težava, ampak le koristna izkušnja.

V glavnih potezah menim — in mislim, da s tem izražam tudi mnenje drugih staršev — je bila brigada lepo pripravljena in je bilo za vse lepo poskrbljeno, imam pa nekaj pripomb, ki bi jih morda upoštevali pri organizaciji prihodnjih akcij.

Predvsem je treba poudariti, da je sam namen akcije zelo lep. Napeljati vodo v neki oddaljen zaselek Suhe krajine je velika in lepa naloga. Vse, kar naredimo v naši deželi, je naše. Če bodo mladi spoznali, koliko lopat, koliko krampov, koliko znoja in truda zahteva vsak korak na poti k napredku, bodo znali vse drugače ceniti delo in ljubiti svojo zemljo.

Disciplino v brigadi bi bilo treba najbrže malo poostriži, ali pa zaposliti brigadirje na tak ali drugačen način toliko, da ne bi bilo časa za prepire in netovarištvo. Ravno pri tovarštvu in tovariških in človeških odnosih bi se dalo v bri-

gadi še marsikaj narediti, saj nudita skupno delo in življenje za to cel kup priložnosti.

Računati je treba predvsem z energijo mladih. Le-te imajo mladi vedno preveč, nikdar premalo. Nagajanje je vedno odvečna energija. Namesto da se borimo proti njej, je enostavnije, da jo usmerjamo. Mladi radi sprejemajo naloge, radi potrjujejo svoje sposobnosti, radi se postavljajo pred sovrstniki s svojim delom. Morda bi bilo zanimivo spodbuditi brigadirje, da bi poskušali čimbolj spoznati kraj, ki mu s svojim delom pomagajo k napredku. Poiskali naj bi stik z domačini, pisali referate o zgodovini, tradicijah, posebnostih, dejavnostih in znamenitostih kraja. Morda bi na kak večerni pogovor povabili učence šole, ki jim je posodila prostore, povabili bi kakega domačina, ki bi jim pripovedoval o Žužemberku in njegovi okolici. Ob takih večerih bi lahko pripravili tudi kakšne pesmi, recitacije, skeče in druge uprizoritve, ki bi jih brigadirji sami izbrali. Poletni večeri so sila dolgi in te dejavnosti bi pomenile le aktivni počitek. Orientacijski pohodi v okolico, hoja s kompasom, zemljevidi, nabiranje zdravnih in užitnih rastlin bi lahko zelo popestrili delo. Tudi kaka učna ura o bontonu ne bi škodovala. Treba pa je poudariti, da je vodstvo brigade organiziralo vrsto zanimivih krožkov. Glede hrane bi bilo morda koristneje, če bi brigadirji na trasi namesto konzerv dobili več sadja, saj je cena ene mesne konzerve približno enaka kilogramu sadja, tako finančno ne bi bilo razlike.

No, ob vseh teh besedah, ki jih tu navajam, se zavedam, da je o vsaki stvari lažje govoriti, kot pa jo narediti. Važno je predvsem to, da se mladi naučijo delati, da spoznajo, kako se drži kramp in lopato v rokah in da spoznajo, da je včasih treba kaj narediti tudi z dobro voljo in samo za dobro voljo, pa čeprav ne zase, ampak za nas vse.

Naši brigadirji so to doživeli. Videli so veselje starega vaščana, ki je prvi zajel vodo, ko je prvič pritekla v osamljeni kraj Suhe krajine. To je bilo njihovo delo, bilo je nekaj lepega in vrednega truda.

Dušica Kunaver

Problemska konferenca SZDL

Otroku normalen razvoj

Ob koncu letošnjega tedna otroka, ki je minil zopet kar preveč neopazno, je občinska konferenca SZDL Šiška pripravila problemsko konferenco na temo Družina v krajevni skupnosti. Konferenca je bila zelo dobro pripravljena, v strnjem gradivu pa je bilo na to temo zapisano domala vse.

Verjetno bi bili krivični do organizatorjev konference, če ne bi zapisali: do kdaj se bodo nekateri (ne)odgovorni obnašali, kot da je urejena družina nekaj samoumevnega in zdrav otrok v zdravem okolju nekaj povsem normalnega. K temu je treba odločno pristaviti: omenjeno ni samoumevno in normalno. Normalno pa bi bilo, da bi večina vabljenih le prišla na posvet in skušala prispevati svoj delež k razreševanju problemov družine. Zelo malo jih je prišlo iz krajevnih skupnosti, še manj pa iz nekaterih vodstev družbenopolitičnih in drugih organizacij. Vendar, kot je bilo že omenjeno, so se organizatorji konference izjemno trudili in zaključki razprave so odsev razmer na tem področju.

Zaradi zaostrenih pogojev gospodarjenja je v družbi tudi manj sredstev za družbene dejavnosti. Zato so se na konferenci zavzeli, da je treba na osnovi stališč in usmeritev, ki so jih sprejeli, zagotoviti tako družbeno skrb za otroka in družino, da bo mogoč normalen razvoj le-teh. Zavzeli so se tudi za spodbujanje prostovoljnega dela na tem področju, zlasti pa v osnovnih družbenih in vzgojnih organizacijah ter za prostovoljno delo kot obliko pomoči strokovnjakom za odpravljanje različnih oblik motenosti pri otrocih in mladini. Pri tem ima izjemno pomembno vlogo krajevna skupnost, ki mora postati oblika humane človeške povezanosti in sodelovanja ljudi, še posebej pri skrbi za otroka. Razpravljali so tudi o tem, kakšna naj bo pomoč posameznika v KS, kaj lahko posameznik — občan stori. Res je, da delo na tem področju ni točkovano in nagrajevano, toda že z nekaj dobre volje bi lahko kot delavci, krajani in kot člani družinske skupnosti, upoštevali različne ekonomske pogoje, ogromno prispevali.

Krivični bi bili tudi, če ne bi ob tej priložnosti poudarili, da so bili doseženi tudi veliki uspehi za ustvarjanje pogojev za varno, srečno in zavestno ustvarjalnost polno življenje otroka in družine. Uspehi so trije samoprispevki, s katerimi smo največ storili prav za razvoj otroka in družine; mala šola se že vrašča v sistem izobraževanja; celodnevna šola se je uveljavila...

Z izostrenim čutom za otroka in družino, je med drugim sporočilo s problemske konference, se moramo lotevati v vseh okoljih iskati tiste rezerve in rešitve, da otroci ne bi bili oškodovani za vse, kar smo jim že zagotovili v družbi za njihovo vzgojo, izobraževanje, zabavo in igro, ki z odraščanjem prerašča v delo. Zmanjšanje sredstev za družbene dejavnosti ne sme pomeniti, da manj skrbi namenjamo otroku in družini.

Brane Praznik

Jesenski »živ-žav«

V tednu otroka so bile povsod v naši občini številne prireditve, ki so jih pripravili naši najmlajši, veselo pa je bilo tudi v VVO Koseze. Tekmovanja, igre, ki so jih pripravile požrtvovalne vzgojiteljice, so bile na dnevnem redu, s čimer so pritegnili številne obiskovalce. Tudi na tržnici, kjer so najmlajši prodajali in kupovali jesenske dobrote in pri tem skušali spoznati tržne zakonitosti.

Letošnji jesenski »živ-žav« v počastitev tedna otroka je bil že četrti po vrsti. Naš posnetek je iz VVO Koseze, enota Marija Štirn-Muca, kjer je letošnji jesenski »živ-žav« pripravila vzgojiteljica Sonja Tomc.

Jože Čurin

POHIŠTVO IN OPREMA

TAPO

Ljubljana — Celovška 317